

Kit szolgálnak és védenek?

Írta: Jenő

2013. november 05. kedd, 14:37 -

Fotó: Skodacsek András (Canon Powershot A70)

SZOLGÁLUNK ÉS VÉDÜNK

Londonban élő ismerősöm, Dóri Magyarországra érkezve a soroksári gyilkosságot övező társadalmi sokk közegébe csöppent. Egy évben rendszerint háromszor-négyszer látogat haza, ahogy azt oly sokan teszik, akik a legnagyobb magyar városból a második legnagyobb magyar városba menekültek. A legújabb rémtett megint csak jól mutatja, hogy mennyire nem létezik közbiztonság a jelenlegi Magyarországon, ismételten demonstrálva a rendőrség alkalmatlanságát a törvényesség és a közrend fenntartására.

Dóri Angliában szociális munkásként keres kétszer annyit, mint egy átlagos középvezető itthon a magánszférában. Legutóbbi találkozásunk alkalmával mesélte, hogy amikor odakint vezetés közben mobiltelefonált, úgy levillogták, mintha csak itthon lett volna. A rendőrök az út szélére állították az autóját, és a következő dilemmát vetették föl Dóri számára: vagy kifizeti a bírságot és felkerül három büntetőpont a jogsijára vagy beül a rendőrautóba. Dóri reflexszerűen választotta az első opciót, amin a rendőr láthatóan megdöbbsent. Azt kérdezte, hogy tényleg ennyire siet-e, és hogy egy szűk óra az életéből tényleg nem ér-e meg hatvan angol fontot, a büntetőpontokról nem is szólva. Dóri értetlenül és összeszorult gyomorral szállt be a rendőrautóba. Ott motoszkált a fejében a hírhedt Zsanett-ügy, jól emlékezett, hogy rendőrök csoportosan szopattak le egy fiatal lányt, majd az egészet úgy ahogy volt letagadták és megúszták, ami csak elmélyítette Dóri addigi félelmét az állammal és annak fegyveres öklével szemben.

A rendőrautóba ülve Dóri előtt megnyílt a fedélzeti monitor, ő pedig végignézett egy negyven perces oktatófilmet Cynthiáról, a vidám fiatal lányról, akinek az életében kezd egyre inkább összejönni minden, legyen szó akár szerelemről vagy hivatásról, mígnem egy nap a mobiltelefon és a gépjármű együttes működtetése meg nem változtat mindent. Cynthia autóbalesetet okoz, gerince eltörik, a szépséges lány egy életre megbénul. A továbbiakban Dórinak gyötrelmesen sokáig kellett néznie, hogyan fogadja Cyntia családja a borzalmas hírt, hogyan mosdatják ki őt nap mint nap a saját ürülékéből, és hogyan tanulja meg a szájával működtetni azt a kerekesszéket, melyben további életét tölti. A film végén a rendőr megkérdezte, hogy világos-e Dóri számára a történet tanulsága? Amikor igennel felelt, a kocsi ajtaja kitárult, a rendőr megköszönte az együttműködést, jó utat és szép napot kívánt. Dóri életében először érezte azt, hogy a rendőrség segíteni, nem pedig büntetni vagy megfélemlíteni akarja őt.

A fenti történet Magyarországon elképzelhetetlen lenne. Nem csak a rendőri vezetés nem dolgozik ki ehhez hasonló megelőző-szolgáltató jellegű akciókat, de ha valamilyen csoda folytán meg is tenné, a hazai állomány soha nem alkalmazná azokat. A közrendőrök egymás közt röhögnek ki vezetőik szánakoztató naivitását, aztán tovább fosztogatnák az államhatalom és a bűnözők közé rekedt lakosságot.

A rendőrségnél máig nem történt meg a rendszerváltás. Egy demokrácia és egy diktatúra rendőrsége között az a különbség, hogy az előbbi a bűnözők ellen tartják, míg az utóbbit a társadalom ellen. A politikai akarat valóban hiányzik a közbiztonság megteremtéséhez, de emberileg és szakmailag legalább ennyire alkalmatlan rá az a rendőrség, amely egyrészt velejéig korrupt, másrészt soha nem a bűnözők, hanem mindig is a társadalom ellen harcolt. Hol érdekelte őket, hogy elhordták a Sanyi bácsi veteményesét vagy a Lonci néni csirkéit, ha

Írta: Jenő

2013. november 05. kedd, 14:37 -

épp lesbe lehetett állni a sebességkorlátozó tábla mögött, ki lehetett fosztani pár autóst, mondván, hogy „Láthatnám azt az egészségügyi dobozt?” vagy jól agyba-főbe lehetett verni pár futballszurkolót!

Csak hogy egy példával éljek, az a Magyarországon mindennapos gyakorlat, melynek során a rendőr egy szabálysértés nélkül közlekedő gépkocsit csak úgy önkényesen kikaparancsol a forgalomból, a vezetőt igazoltatja és az autót szétkutatja, egy nyugati jogállamban nem folyhatna. Ez a mélyen kádári működés a rendőrségnek nem a rendfenntartó, hanem az elnyomó szerepéről tanúskodik. A fegyveres testület számára a lakosság valamennyi tagja potenciális bűnelkövető, ha máshogy nem, hát „valamit majd csak találunk” alapon.

A szlogen, mely szerint „Szolgálunk és Védünk”, mindmáig egy hazug frázis maradt. Olyannyira, hogy engem rendőr a mai napig nem szolgált és nem védett meg semmitől, de még csak olyan történetet se hallottam soha, ami ilyen tudományos-fantasztikus áttörésről számolt volna be. Ezzel szemben azt tapasztalom, hogy a hazai rendőrök továbbra is Kádár kutyái, akik az államhatalom tekintélyét élvezve lesből fosztogatnak, mint afféle államilag kirendelt útonállók, miközben alig várják, hogy a gazda végre levegye róluk a pórázt – mint legutóbb 2006. október 23-án – és következmények nélkül ütleghessék meg rugdoshassák az embereket, ahogy azt március idusán tették még a csodás emlékű nyolcvanas években.

Mi hiányzik? A politikai akarat, hogy a hatalom a nemzet erőforrásait átcsoportosítva létrehozza egy modern jogállam korszerű rendfenntartó szervezetét, amely képes szolgálni és védeni az ország polgárait? Vagy lehet, hogy először is egy olyan társadalomra lenne szükség, amely a közbiztonság tragikus hiányát látva nem Kádár rendőrségét vagy Horthy darutollas csendőreit óhajtja vissza? Sajnos azt tapasztalom, hogy a magyar ember a bűnüldözés terén pusztán az eredményességet várja el, elfelejtve igényét a jogtisztaság, az emberség meg az ártatlanság vélelmének mindennapos gyakorlata iránt. Hazai sajátosság, hogy ez a provinciálisan rendpárti gondolkodás olyan korrupt és kontraproduktív működést teremt, melynek során még a közrend fenntartásának hatékonysága is elmarad. Attól tartok, hogy az a nép, amely ennyire bűnrészes a saját megfélemlítésében és kifosztásában, éppen ilyen rendőrséget és közbiztonságot érdemel.

PUZSÉR RÓBERT

Megjelent a Nevem Senki című satirikus hetilapban.

p.s.: Puzsér Robi a csendőrségről rossz forrásból tájékozódott (N.J.)